

1505

S I R A L M A S

P A N A S Z;

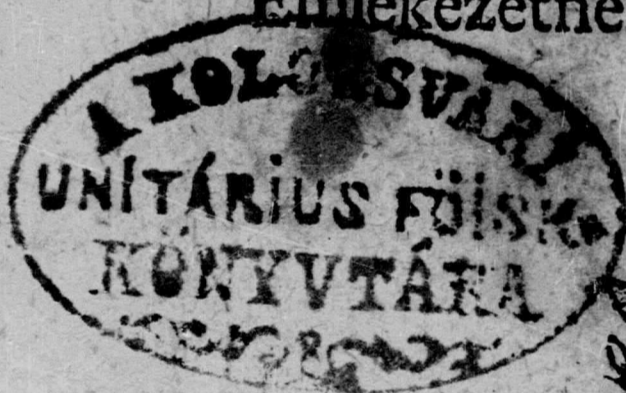
Istennek KOLOSVÁRONFEKVŐ nagy
haragjáról, abból származott egy-
néhány súlyos ostoriról, és annak nevezete-
sen ez 1697 Éztendőben Pünköszt Ha-
vának 6-dik napján ifonyú

T Ü Z Z E L

való megpuftításáról.

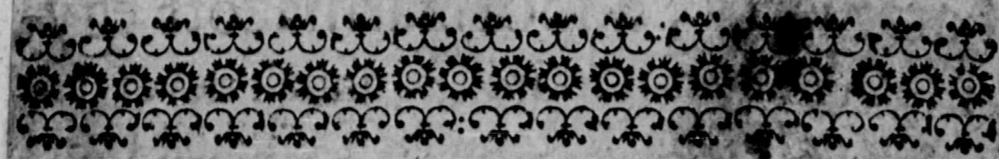
*Mellyben e' Városnak siralmas sorsának lerajfko-
lását és a' Megtérésre való Intést Istenhez nyúj-
tott áhítatos Könyörgő Ének rekefti-bé.*

Emlekezetnek okáért irattatott

M. TÓTFALUSI K. MIKLÓS által,

Nyomtattatott KOLOSVÁRATT,
1697 Éztendőben.

Sólt. 102: 19. Irattassék-meg ez a következő
Nemzetségnek háznára: hogy a megújítá-
tott nép dicsérje az URat

Mát. 11: 23. Te-is Kapernaum, ki az égig fel-
magasztaltattál, a pokoli levetteté: mert
ha Sodomában azok az Isteni erők löttek vol-
na, mellyek te benned löttek, mind e' mái
napig megmaradott volna.

Sólt. 50: 3. Eljö a' mi Istenünk, és nem hallgat:
megeméftö tűz vagyon ő előtté, és ő kör-
nyüile erős forgó fél.

Sid. 12: 29. Mert a' mi Urunk Istenünk megeméftö
tűz.

SIRALMAS ÉNEK.

HA megfokasodik A' Bün, 's megrakodik
Föld sine gonofsággal;
Az igaz ítélő, Szemelyt nem tekintő
Jehova nagy haraggal
Székit letéteti Itéletet tenni
Szörnyü bozú állással.

2. Mit mondhat Kolosvár? Nem áradott volt már
Minden bün el közörted?
Mellyel búsulásra Iézonyú haragra
Istent ugyan kíztetted?
Húzván-le az égből, Szép lakó helyéből
Ostorával ellened.
3. A' fent Historia Ezt például hagyta
Örök emlekezetben.
Hogy Sodoma földé, Gomora vidéke
Olyan kies volt régen
Világi életre, Söt testnek kényére,
Egy sóval, mint az Éden.
4. Emberek fia De hogy vízfa élni
Kezdettenek ezekkel
Testi bújaságra És fajtalanúságra
Egyéb terhes bünökkel;
Magokra ingerlék Istent fietteté
Jöni mennyei tüsszel.

5. Kénköves esövel Tüzes fergeteggel
 Ugy vezté-el a' helyet,
 Elsüllyesztvén Isten, Tötttenek volt mellyben
 Olyan fok rút bünöket:
 Holmi büdös tónál, Sovány por-hamunál
 Ma sem látz ott egyebet;
6. Sok jókkal bővössé És nevezetessé
 Ezelött ö Felsége
 Tégedet-is tött vólt, Alkalmatosságot
 Életnek Fükségire
 Böven folgáltatván, És felmagasztalván
 Fejedet ditsöségre.
7. Ugy-hogy, mások között Kintses Kolosvár lött
 Neved 's emlekezeted,
 Avagy kis Béts; mivel majd olly nagy böséggel
 Vólt minden kereseted.
 Erdélynek Vég-háza Vólrál jeles Tagja,
 Kóltsa-is vólt melletted.
8. De megfokasítád, Szintén feltornyozád
 Gonofságid az éig,
 Alig vólt olyan helyben rézed nem lün,
 Ülvén benne füledig,
 Sodomát lövtervén, Istentelenségben
 Bugyborékoltál torkig.
9. Hit féltés, káromlás, A' Mammon imadás
 Köz dolog vólt tenéked,
 Otsmány éitok, átok, Mellyel most-is éájok
 Sokaknak dohos benned,
 A' hamis esküvést Szent Név veztegetést
 Szabadoson éenvedted.
10. Isten Szombatjának, Szent Innep napoknak
 Vólt sokszor fok rontója,
 Az Elöl-járóknak, Szülék 's Tanítóknak
 Szavok által-hágója:

Nem

- Nem vólt a' fenyíték; Mindenre menedék
 Vakmerőknek az útja.
11. Ártatlan vér-ontás, Irégység, áskálás
 Egymás vezedelmére,
 Leg-alább hírében És betsületiben
 Nyelvvel megölésére;
 Ugyan-is mérgesebb Kardnál-is élesebb
 E' fegyver a' fértésre;
12. Hát a' paráznaság, Sodomából jött ág
 Hol termett, 's nőtt bővebben?
 Éktelen bújaság, Undok fajtalagság
 Elaradott vólt épen,
 Piperés öltözet A' fajtalan éivet
 Mútogatta Nap-fényen.
13. Tántz-is ide való, Bújaságra hajtó
 Az otsmány rézégességgel,
 Hihető, ez oka, Hogy Isten áldása
 Hegyeinkről fordúlt-el,
 Tsak erönket veztjük, Hijába miveljük
 A' földet veréjtékkal.
14. Hát tolvaj és lopó, Titkos 's nyilván való
 Igaz-elég nem vólt-é?
 Szines tsalárdságok (Kik mind arra valók)
 Nem gondoltattanak-é?
 Kiki maga tudja, Egymást mint megtsalta,
 Edes lévén a' másé.
15. Szegényt nyomorítás, Özveggy 's árva rontás
 Oh melly sokszor hallatott!
 Nem folyt az ítélet, Igaz ügy éenvedett
 Törvény-Székben is gántsot:
 Lopó, kurva, vagy mi Könnyen éabadúlt-ki,
 Ha pénzt bővön adhatott.

§ 3

16. Bi-

16. Bizonyosság-tételben Attyafia ellen
Némelly élt hazugsággal
Élete fogytára, Vagy más nagy kárára,
Igyekezvén hájával:
Gonosz kívánságot Még bűnnek sem tartott,
Alítván, nem vét azzal.
17. Egy szóval, az Isten Szent 's jó Törvényiben
Egy sem maradt rontatlan,
A' testi bátorság És háládatlanság
Minden rendben hallatlan;
Mellyekért az átok Fejed felett olly sok,
Ég, föld, mind ellened van.
18. Oh melly régen hogy vár Az Isten, hogyha már
Megezmélnéd magadat,
A' sok gonoszságból, Testi bátorságból
Felferkenvén, úradat
Hogy megjobbítanád, Magad megaláznád
Isten haragja alatt.
19. E' végre régolta Sokféle ostora
Tőle reád hármazott,
Mellyekkel inteni Tégedet feddeni
Bűneidről láttatott:
Ellenség tábora, Tsere-bogár, fáska,
Hideg mire való volt?
20. Éztendőként nyújtott Ujabb-újabb ostort,
Hogy verését elúnyván,
Vennéd észre egykor, Kitől áll az ostor,
És miért, meggondolván
Istent félni szoknád, Bűnt megzaboláznád,
'S jobban élnél ezután.
21. De ez sem volt elég, Mert tsak vakvereség
A' megtompúlt népnek ez,
Inkább megkeményült Ezek alatt, 's meghült
A' kegyesség Istenhez Az

- Az egymáshoz való Szeretet nem való,
Az igazság tsüggedez.
22. E' végre Szolgáit, Kiküldte Postáit,
Hogy a' népet intenék,
Az Urnak nevében, Az eláradt bűnben
Elöket megfeddenék:
Jövendő haragtól, Ö terhes átkától,
Ha lehet, hogy megmentsek.
23. De ez sem lön hasznos, Nem lön foganatos
A' sok prédikátzió;
Söt kik dorgálódtak, Ollyba tartattanak,
Mint az ott kün ugató.
Sok mondta: Nem jö-el Ez Urnak napja-fel,
Mi ez, hanem *Tsúfoló?* 2Pet. 3:3.
24. Söt (a' melly nagy tsuda) Egy valaki nyilva
Majd mindent így megmondott,
Bizonnyal hirdetvén És megjövendölvén
Városunknak ez átkot;
Az-is Varáslónak, Hamis Ámítónak
Mindnyájunktól tartatott.
25. A' Sidók romlása Közelítvén álla
Egy hitván ember elő,
Ki tsak jajt kiálta Mind addig, e' háva
Míg bételék. Avagy ö
Magától szólott-é? Hazugsággal járt-é?
Hogy im eze fél-ézü.
26. Eleget kiálta Nőé Pátriárcha
Undok első Világnak;
Nem tuda megtérni; Özönvizzel vezni
Azért kellették annak:
Isten büntetése Egyedül kedveze
A' Nőé Bárkájának.

27. Akkor megesküvék, Hogy többé nem esnék
 Illy védelem neme;
 Hanem inkább tüzzel Ezután 's nem vízzel
 Bünös világ bünhódne:
 Ezt-is gyakorlotta Többire azolta
 A' Seregek Istene.
28. Ezért méltán mondja Az Irás ö róla,
 Hogy tűz mégyen előtte;
 Mellyel azok ellen Él, a' kik füntelen
 Néki járnak ellene.
 Illy ítéletétől, Eméztö vézélytől,
 — Kérlek, ki ne rettegne?
29. Tüzzel jöve reád, Kolosvár, és hozzád
 Ez ostorával nyúla,
 Minckutánna más Egynéhány nagy tsapás
 Tenéked nem háznála,
 Olthatatlan tüzet, Láng, füst fergeteget
 Utzáidon gyúlásta.
30. Ezer hatfáz felett A' kilentzven heted
 Éztendő folydogalván,
 Közepén Tavaznak, Szép Pünköft Havának
 Szintén hatodik napján,
 Akkor egyébként-is Egynéhány hétig-is
 Szárazság uralkodván.
31. Ifonyú romlást tön Azzal rövid időn
 A' Városnak a' éinén,
 Az elébbi tüzet, Azon védelmet
 Ujjolag rajtunk ejtven;
 Söt látjuk nagyobbnak: Tsak-hogy esett a'nak
 Akkor a' másik részén.
32. Hadd fámláljam elő, Hogy a' következő
 Nemzetség ezt tudhassa.
 Magyar útza első (Lévén ebéd idő,
 Mikor a' tűz támada)

Ger-

- Gerjeztetvén féltől, Kivált a' viz felöl
 Abban keveset hagyta.
33. Ottan elborítá Majd a' földig rontá
 Megette Szappan útzát;
 Minthogy fából állott Többire, 's kevés ott
 Kö épület. Nem állhat
 Már ember ellene, Kivált minthogy éive
 Mindeneknek el-lankadt.
34. Tsak bámúlva nézik; Némelly tolvajkodik,
 Ha mit kaphat, magájé,
 Vagy tűz, vagy a' lopó Házainkban dúló
 Gondolván, most ideje.
 Némelly ott mulatván, Holmijén kapdosván,
 Véletlenül ott süle.
35. Gyenge nép kiállott, A' mezöre állott,
 Onnét nézi e' romlást:
 Gondolhadd, mitsoda Sirással jajgatta
 Kiki maga jószágát.
 Semmijéhez fámot Senki már nem tartott,
 Egyaránt tött jajgatást.
36. Azonban a' tűznek Mint mérges fenének
 Hid-útza következék,
 Azt-is megeméztvén Az ó várra innen
 Tsak hamar harapozék,
 Monostor útza-is Söt még a' Piacz-is
 E' nagy romlást megérzék.
37. Nagy munkával kézült Sok költséggel épültt
 Piaczi Templom 's Torony
 Ora, érfázával, 'S minden harangokkal
 Egyaránt oda vagyon,
 Több más Templomok-is, Collegiumok-is,
 Égtenek azon módon.

§ 5

38. In-

38. Innen Közép útzán, Túl pedig Szén útzán
Lön határa a' tűznek:
Gyönyörű paloták, Rendes Uri házak
Mind megeméztettek:
A' kárt megbetsülni, Igazán felirni
Gond volna akarkinek.
39. Régi épületek, Sok józág, emberek
Égtének nem keyesen,
Kints, búza, öltözet, Edény mennyi égett,
Száma 's betsüje nintsen,
(Mellyekkel a' házak ékesítve voltak)
Baromnak azonképen.
40. Városnak harmada, Alig, ha marada,
Az-is nagy közönet volt;
Nagy félelem alatt Ez-is forgott fokat:
Azon romlástól tartott,
Sok idökig rendbe: Tulajdon helyébe
Egyetmást nem rakhatott.
41. Christus Urunk fava: Az a'zú közt nyers fa
Tűzben megeméztetik,
Sem vallás, sem élet Most semmit nem tehet;
Isten haragja látzik,
Igazak, hitlenek, Elegyesleg veztek,
Külömbség nem tartatik.
42. Eljárván a' várost, Szörnyü puhtaságot
Láthaté ott most, ha nézed,
Sok csak úgy maradt, A' mint a' teste volt,
Nints semmije, ha kérded,
Könyvei crednek, Ortzáján gördülnek,
Te-is firva nézheted
43. Söt hogyha nem hagyott Vólna maradékot
Nékünk az Ur irgalma;
Bizony Sodomához, Avagy Gomorához
Hasonlók löttünk volna: E'

- E' romlott Hazának, Söt egész Világnak
Izonyú példájára.
44. De megfáná végre Népét, 's hogy megfúnne,
Parantsolá a' lángnak,
Miképen régenten Dávid idejében
Az öldöklő Angyalnak,
Minket tellyesféggel Még-is nem vezte-el,
Tűzében haragjának.
45. Oh fegény megromlott, Por-hamuba állott,
'S már fíntén el-alélt nép.
Mellyet az idegen Nemzet-is fírtelen
Paskol 's rongál, mint a' tsép,
Sorsod ki ne fánná? A' ki nem fájlalná,
Vólna merő bálvány kép.
46. Azt gondoljuk vala, Hogy elmúlt haragja
Immár a' nagy Istennek;
De ímé felhúzza Vagyon még-is karja,
Nints nyugalma fejünknek,
Ujabb ostort kézít, Látván, azzal semmit
Hogy nem használt e' népnek.
47. Szörnyü rettegésben, Éjjeli féltünkben
Megindítá a' fízet,
Erös zivatarral És nagy harfogással
Néhól olyan rontást tett,
Emberek halála Hogy történt miatta,
Igy vezték-el élteket.
48. Még ezzel sem múlt-el Búsulása, még fel
Húzta kezét tsapásra,
Eget bézarlotta, Nagy a'zályt borsára
Egész mi határinkra:
Hogy a' föld ne hozná, Termését ne adná
Éltünk táplálására.

49. Söt ez sem lön elég; Romlásunkra az Ég
Megnyittaték általa,
Hartzol már mennykövel, Tsattogó dörgéssel
Nyilait ugyan főrja
Mind épületeknek, Mind fok embereknek
Izonyú romlásokra.
50. Hát még a' kö-eső, Melly miatt hegy's mező,
Nem kitsiny kárt szenvedett?
Alig gyözi fám el, Mennyi vezzeivel
Isten eddig érdeklett:
Hogy meghunnyázkodnánk, Hozzája fordul-
Lehagyván bűneinket. (nánk,
51. Söt felő, e' jelek Még nagyobb veszélynek
Sengői ne legyenek:
Vagyon még ostora, Keményebb páltzája
Kezében az Istennek,
Mellyel megemézzén, És rontson egézen,
'S példa légy mindeneknek.
52. A' mint hozzád fogott, Hidd-el nem játzódott
'S nem kitsiny ok virte rá,
Hogy így ostorozzon, Seprett minden módon;
Azért fokasította
Te rajtad tsapásit; Meglásd, ne kénzerítsd
Ezután nagyobbakra.
53. Igazán mondhatná Christus Urunk-is ma:
E' jelek Sodomában
Ha estenek volna, 'S véghez mentek volna,
Nem lett volna hijában;
Megtértenek volna, Megkeresték volna
Istent, öltözvén sákban. (meg
54. Térj-meg, Város, térj-meg, Vég romlást előzd-
Sirással, böjtöléssel,
Életedet jobbítsd, Lakosodat tisztítsd
Sanyarú fenytékkal: Hidd-

- Hidd-el nem kegyetlen, Nem könyörületlen
Az Ur, töle nem vét-el.
55. Vedd-elő Ninivé Példáját, melly érté
Jónás fenyegetését;
Megalázá magát, Megjobbítá útját,
Megfirtván bűneit.
És így megelőzé, Magától elveté
Istennek ítéletét.
56. Kereftyéni névvel Hogyha ditsekedel,
Szégyen pogányt követni;
De annál vétkesebb Szégyen, 's rettentesebb.
Attól meghaladtatni;
Serkenj-fel, ne aludgy, Illy példával hogy vagy
Te-is Istentől felni
57. Könyörgésnek hasznát Lathad fogamatyát
Ezekiás Királyban
Kinek egykor Isten Izenven, hogy tegyen
Rendelést ő hazában
Jelen van az idő Halál véget vét ő
Élete folyásában
58. Sirással keresse Istent engedele
Buzgó könyörgéssel
Im mit nyere vele Isten megengede
Halálát nem hozá el
Söt meghozzabbítá életét megnyujta
Tizenöt esztendővel
59. Még amaz hitetlen Híres Istenvelon
Achab is am mint jára
Hogy meghunyaszkodék Es sákba öltözék.
A Propheta Szavára
Fejének kegyelmét nyere s veszedelmét
Az Ur rea nem hozá.

60. Több jeles példából (Mellyekről félyel föl
A' Szent Irás eleget)
Vedd ezedbe magad, A' könyörgést ne hadd;
Minden bajt ez elűzhet,
Kegyelmet Istentől, 's Áldást onnét fellyül,
Bűnös emberre nyerhet.

61. Ezzel Istenedet Keresd, a' ki megvert
Tégedet ilyen igen
Kérjed ő felségét: Könyörgésnek Lelkét
Adja, kivel segéljen;
Magad, ha vizsgálod, Tsak kérni sem tudod,
Mit, mikor, 's miként kelljen.

62. Hogy ne haragudjék, Ostorival bűnjék,
Kérjed buzgó szivedből.
Hogy kedvesen ennek A' megmaradt résznek,
Kivánd igaz lélekből:

A megromlott rész is Építse, hogy ott-is
Neve aldasék erről.

63. Mert igen hatalmas Terháza bö's rágas,
Sok utakon megáldhat,
Mostani romlásból A' nagy pusztaságból
Kivánt épsegre hozhat:
Velem együtt azért Ily nagy jó kedvéért
Igy imádjad az Urat:

KÖNYÖRGŐ ÉNEK.

Nota Mior senacrib a Jerusálemet, 's a' t.
Mennynek sz: lakosa Seregek Istene
Hosszú tűrő kelid engedelmes vagy te;
Hogy a bűnöföket tehozá térésre
Eclesges d'nyai sz: herete dre.

Ellen-

Ellenben haragod buzgó a' nép ellen,
Melly fok várásodra még-is térhetetlen:
Bokros ostorodat nyugtatod meg ezen,
Mi vagyunk közelebb elég példák ebben.

Kik sem a' te édes hivogatásiddal,
Sem reánk botsátott fámos ostoriddal,
Mindenképen próbáltt dajkálkodásiddal,
Megtérni akarók nem lévénk mind azzal.

Vallást tenni kézek vagyunk vétkeinkről,
Parantsolatidnak mind megfegésekről,
Minden bűnbe való bémerültségünkről:
Méltók vólnánk, hogy eltörlenél a' földről

Jaj hát, jaj minékünk! hogy felingerleünk
Méltó haragodat ránk ugyan kifesteünk
Sok rendbéli tsapást így magunkra venünk
De azt fájlalással ingren sem érteünk

Ugy fogál mi hozzánk súlyosab ostorral
Tsak-nem megeméztél sebes tűz lángjával,
Minden ditsőségét Varosunknak azzal
Porrá 's hamuvá töd, be töltvén azt jással

Térj-meg haragodból ne haragoly elenünk
Immár légyen elég, kegyelmes Isteneünk
Ily keferü pohárt ha itatál velünk
Sujtoló karodat már nem szenvedhetjük

Elmúlván szomorú haragnak napjai
Söt itéletidnek fámos esteidei
Terjedjenek reánk kegyelmed sugari
Örökké ne légyünk átkodnak abrahá

Mintegy czélt kitével minket nyilaidnak
Rettentő példái lönk egész világnak
Melly most romlására így készült magának
Mind ez jele talám Itélet napjának

Ute

161
ültetél idegen Nemzetet nyakunkra,
Kötvén terhet igen súlyost hátainkra,
Életünk elalélt, lenyomál a' porba:
Jaj már zinte hasunk a' földhöz ragada!
Nyújtsd-ki jobb kezedet, végy-fel a' romlásból,
Emlekezzél Uram régi irgalmadról,
Ments-ki ránk áradott nyomorúságinkból,
Könyhúllatásinkat töröld-el orczáinkról;
Földünk bekecségét lássa már valaha!
Hogy hányódásitól nyúghassék ez Haza:
Ujjs napjainkat, mint régenten vala;
Halá ado népnek zengedezzén zava!
Módol akarunk zabni, Uram néked,
Tudjuk mindenüvé elhat erős kezéd,
Mennyen földön amit akaréz, megmíveled,
Egy sóval valamit kérünk megteheded.
Egyseersmind detanúsmit ket útaidra:
Horzánk ragad a bün belked munkájára
Szükségünk vagyon és hient aj ándékidra,
Természertünk veszett hát ne ha gyj magunkra.
Loy léssen életünk kellemet, néked,
Minden dolgainkat te magad vezérled:
Míg e földön élünk járjunk hát te veled,
Végre belkeinket országodba vigyed.

A N E N !

